

Arrest

nr. 243 127 van 27 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 juni 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinqüies}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 augustus 2015 dient de verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in.

Op 28 juni 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 5 juli 2017 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Bij arrest met nummer 202 427 van 16 april 2018 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

Op 27 april 2018 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker opnieuw een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 31 mei 2018 dient de verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 29 november 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot een ontvankelijkheid verzoek (volgend verzoek).

Op 11 februari 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 21 augustus 2019 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 9 september 2019 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt op 16 oktober 2019 ingetrokken. Bij arrest met nummer 229 861 van 5 december 2019 verwerpt de Raad bijgevolg de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Bij arrest met nummer 227 151 van 7 oktober 2019 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

Op 26 mei 2020 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Bij arrest met nummer 243 126 van 27 oktober 2020 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring die de verzoeker indiende tegen deze beslissing.

Op 9 juni 2020 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Dit bevel is de huidige bestreden beslissing. Zij is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw¹, die verklaart te heten,

naam : M. (...)

voornaam : O. (...)

geboortedatum : (...).1991

geboorteplaats : C. (...)

nationaliteit : Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 12/02/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 07/10/2019

werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de v/wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

*In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.
(...)”*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

“EERSTE ONDERDEEL

1. Verzoekende diende, naast zijn verzoek tot internationale bescherming, een aanvraag in tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 21 augustus 2019.

Door de verwerende partij werd op 9 september 2019 een beslissing genomen waarbij deze aanvraag tot machtiging van verblijf onontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 9ter, §3, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing werd, nadat door de verzoekende partij beroep werd ingediend bij uw Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, ingetrokken door verweerder op 16 oktober 2019.

Door de verzoekende partij werd vervolgens een nieuwe beslissing genomen over de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 21 augustus 2019 op 26 mei 2020 . De aanvraag wordt opnieuw onontvankelijk verklaard, doch ditmaal op grond van artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet. Ter verantwoording wordt verwezen naar een advies van de arts-adviseur van 26 mei 2020.

Tegen deze beslissing werd een beroep tot schorsing en nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep is hangende.

Indien uw rechtbank zou oordelen dat dit beroep gegrond is, dient In het kader van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen en ter kennis gebracht na de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd (zie RvV nr. 149 346 van 9 juli 2014).

TWEEDE ONDERDEEL

2. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, zoals de bestreden beslissing, dient de verwerende partij tevens rekening te houden met de gezondheidstoestand ingevolge artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

Verweerder is gehouden om rekening te houden met de gezondheidstoestand van de familie van de verzoekende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing. Dit volgt rechtstreeks uit artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Deze verplichtingen dienen samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

3. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van toepassing bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel, noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling moet worden beoordeeld.

De bestreden beslissing 9 juni 2020 omvat echter op geen enkele manier een motivering inzake de ingeroepen (en bekende) gezondheidstoestand van verzoeker.

Er wordt niet verwezen naar de beslissing van 26 mei 2020 waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond verklaard (een formele motivering door verwijzing).

Hierdoor wordt de formele motiveringsverplichting geschonden.

De verzoekende partij merkt op dat de beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf niet te vereenzelvigen valt met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied. De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet, kan niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten. De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten is fundamenteel verschillend van het al dan niet toekennen van een legaal verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet. De afweging verschilt derhalve op dezelfde fundamentele wijze.

Hierdoor schendt de verwerende partij de artikelen 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM gelezen met de artikelen 62 Vreemdelingenwet en 1 t.e.m.3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

4. In zoverre een schending van de formele motiveringsverplichting niet kan worden weerhouden, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat minstens niet blijkt dat er - voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing - een individueel onderzoek werd uitgevoerd waarbij de gezondheidstoestand werd beoordeeld van verzoeker.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van toepassing bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel, noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld. Dit artikel waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Door de arts-adviseur werd de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet ontontvankelijk verklaard. De verzoekende partij betwist echter het oordeel van de arts-adviseur op een aantal punten (zie het verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring dat werd ingediend tegen deze beslissing).

De gezondheidstoestand van verzoeker werd derhalve onzorgvuldig beoordeeld door de arts- adviseur (hetgeen zijn doorwerking kent ten aanzien van de bestreden beslissing, gelet op artikel 74/13 Vreemdelingenwet).

Hierdoor dringt zich een schending op van artikel 3 EVRM evenals artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel.

5. *De verzoekende partij merkt bovendien op dat de beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf bovendien niet te vereenzelvigen valt met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied. De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet, kan niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten.*

De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten (waarbij verzoekster het grondgebied moet verlaten binnen de dertig dagen) is fundamenteel verschillend van het al dan niet toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

De afweging verschilt derhalve op dezelfde fundamentele wijze aangezien artikel 74/13 Vreemdelingenwet expliciet de verplichting oplegt aan de gemachtigde om rekening te houden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij bij het nemen van de verwijderingsbeslissing (zo dient bv. wel rekening te worden gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij bij het nemen van deze beslissing ook al betreft het geen pathologie die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een reëel risico op een onmenselijke behandeling of vernederende behandeling indien er geen behandeling beschikbaar zou zijn in het land van herkomst).

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet immers - in tegenstelling tot artikel 9ter Vreemdelingenwet - geen criteria voor het maken van de beoordeling van de gezondheidstoestand van verzoekster.

Hieruit volgt dat beide beoordelingen niet gelijk lopen en een beoordeling over de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet niet identiek is aan de beoordeling van de gezondheidstoestand bij het nemen van een verwijderingsbeslissing.

Hierdoor dringt zich een schending op van artikel 3 EVRM evenals artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel."

3.1.1. In een eerste onderdeel van het middel licht de verzoeker toe dat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 26 mei 2020 onontvankelijk werd verklaard. De verzoeker geeft aan dat hij tegen deze beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring indiende bij de Raad. Hij voert aan dat, indien de Raad zou oordelen dat voornoemd beroep gegrond is, in het kader van een goede rechtsbedeling ook de huidige bestreden beslissing moet worden vernietigd.

Bij arrest met nummer 243 126 van 27 oktober 2020 heeft de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, verworpen.

Het eerste onderdeel van het eerste middel is dan ook niet gegrond.

3.1.2. Wat betreft artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 blijkt dat deze bepaling enkel stelt: "Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuursinstellingen of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur." Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissing deze begrippen zou schenden.

3.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering

pertinent moet zijn. Dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissing wel degelijk is gemotiveerd in rechte en in feite. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat de beslissing ook een motivering in feite, met name dat de verzoeker *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort met geldig visum”*. Tevens wordt toegelicht dat de commissaris-generaal op 12 februari 2019 een negatieve beslissing nam inzake het door de verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming en dat de Raad het beroep tegen deze beslissing heeft verworpen op 7 oktober 2019.

De verzoeker acht de formele motiveringsplicht geschonden omdat er in de bestreden akte geen enkele overweging is terug te vinden over zijn gezondheidstoestand en er niet wordt verwezen naar de beslissing van 26 mei 2020, waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet *“ontvankelijk, doch ongegrond verklaard (werd)”*. De verzoeker werpt op dat de motivering in de beslissing inzake zijn machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet automatisch of evident kan worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoeker benadrukt dat de finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten fundamenteel verschilt van de beslissing om al dan niet een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet toe te kennen, en hij verwijst in dit kader naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. De verplichtingen die voortvloeien uit deze bepaling zijn overigens enkel aan de orde indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek die relevant is in het kader van de terugkeer naar het land van herkomst.

Ook in artikel 7 van de Vreemdelingenwet kan geen dergelijke formele motiveringsplicht worden gelezen. Zo strekt de uitdrukkelijke of formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, er enkel toe om de motieven, in rechte en in feite, mee te delen waarom werd besloten tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze verplichting reikt echter niet zover dat tevens uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom er geen uitzondering wordt gemaakt die toelaat af te zien van de algemene verplichting om in het geval van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet een bevel af te leveren.

Het volstaat met andere woorden dat de gemachtigde, op een relevant tijdstip voorafgaand aan het treffen van de verwijderingsbeslissing, heeft rekening gehouden met de relevante gegevens (indien van toepassing) betreffende een eventueel gezins- en familieleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van de betrokkene, zonder dat hij daaromtrent noodzakelijkerwijze in de akte zelf dient te motiveren. Dit blijkt ook uit het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waar wordt gesteld dat de gemachtigde “*bij het nemen*” van een beslissing tot verwijdering “*rekening [houdt]*” met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, wat eerder wijst op een specifieke zorgvuldigheidsplicht, doch niet zozeer op een uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Dat een beoordeling in het licht van de hogere verdragsrechtelijke normen en artikel 74/13 moet gebeuren, houdt derhalve nog geen verplichting in om deze beoordeling in de bestreden akte zelf van het bevel om het grondgebied te verlaten op te nemen of over te nemen. Deze beoordeling kan dus even goed blijken uit andere en recente beslissingen of stukken in het administratief dossier. Aangezien de bestreden beslissing geenszins het antwoord op enige aanvraag vanwege de rechtszoekende betreft, maar in tegendeel een maatregel inhoudt die is gestoeld op de eigen feitelijke en juridische verstellingen van het bestuur, moet uit de bestreden beslissing niet blijken dat met alle mogelijke antecedenten van de verzoeker rekening werd gehouden.

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, is derhalve niet aangetoond.

3.1.4. De verzoeker beroept zich verder op een schending van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Indien de verwijderingsmaatregel gevolgen kan hebben voor de door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geviseerde rechten, dan dient de verweerder inderdaad op zorgvuldig wijze de concrete gezins- en gezondheidssituatie van de betrokken vreemdeling in rekening te brengen alvorens over te gaan tot het nemen van zijn beslissing. Zoals hoger reeds werd weergegeven, volstaat het dat deze beoordeling blijkt uit andere recente beslissingen of stukken van het administratief dossier. Het komt de Raad als annulatierechter vervolgens enkel toe na te gaan of het bestuur zich bij deze beoordeling heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskennen van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn besluit is gekomen.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoeker op geen enkele wijze verduidelijkt dat er relevante elementen zouden zijn in verband met het hoger belang van het kind of zijn gezins- en familieleven.

Daarnaast bevindt zich in het administratief dossier een nota van 9 juni 2020 - tevens de dag van de bestreden beslissing - die werd opgesteld door M.R., dit is de gemachtigde die de bestreden beslissing nam. Deze nota luidt als volgt:

“(…)

Evaluatie artikel 74/13

M., O. (...)

(...)

N.N. xxx

geboren te C. (...) op (...).1991

onderdaan van Afghanistan

verblijvende te (...)

In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen, met inbegrip van de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het verzoek om internationale bescherming:

- ° Hoger belang van het kind : Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.
- ° Gezins- en familieleven: Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor bij de DVZ (dd. 19.07.2018) dat zijn zus en haar gezin in Duitsland zouden verblijven, maar die behoren niet tot de gezinskern van betrokkene.
- ° Gezondheidstoestand: Betrokkene verklaarde medische problemen te hebben. Betrokkene legde hiervan medische attesten neer en diende een aanvraag 9ter in, die echter negatief afgesloten werd. In de beslissing wordt het volgende vermeld:

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-arts of arts aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 26.05.2020 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

*Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.
(...)"*

In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, blijkt hieruit dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing verzoekers gezondheidstoestand in rekening heeft gebracht.

De verzoeker erkent dat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. De verzoeker werpt evenwel op dat hij het oordeel van de arts-adviseur op een aantal punten betwist en hij verwijst naar zijn vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat hij bij de Raad heeft ingediend tegen deze beslissing.

Bij arrest met nummer 243 126 van 27 oktober 2020 heeft de Raad evenwel de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 26 mei 2020 verworpen.

De verzoeker brengt met betrekking tot zijn gezondheidstoestand geen concrete elementen bij waarmee de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

3.1.5. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, is het vereist dat de verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat de verzoeker in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming, verleend via artikel 3 van het EVRM, vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

De verzoeker brengt met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM een gelijkkluidend betoog naar voren als wat werd aangevoerd met betrekking tot de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Er kan dan ook worden verwezen naar wat hierboven werd uiteengezet.

De verzoeker brengt aldus geen concrete elementen aan die erop zouden kunnen wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, omwille van deze of gene gezondheidsproblemen, een behandeling dreigt te ondergaan die in strijd komt met de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming. Dit klemmt des te meer nu de verzoeker een medische verblijfsaanvraag heeft ingediend, waaromtrent door het bevoegde bestuur zeer recentelijk nog werd geoordeeld dat de verzoeker kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst.

De aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.1.6. Het eerste middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991. In de bespreking van het middel wordt tevens nogmaals de schending van artikel 3 van het EVRM aangevoerd.

Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

“EERSTE ONDERDEEL

1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen" (arrest Paposhvili, § 183).

2. De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit (Afghanistan). De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat verzoeker illegaal op het grondgebied verblijft.

In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

"5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf 6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt. De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Irak ("nationaliteit: Afghanistan") en dit binnen een termijn van dertig dagen ("binnen 30 (dertig) dagen").

De verzoekende partij wijst echter op de gevolgen van de heersende crisis ingevolge Covid- 19, aangezien de bestreden beslissing werd genomen in de coronacrisis (9 juni 2020).

Het is onverenigbaar met de federale maatregelen tegen het coronavirus, zoals afgekondigd op 12 maart 2020 en sindsdien alleen maar verstrengd, met de menselijke waardigheid van de verzoekende partij en met het algemeen belang, in het bijzonder de volksgezondheid, dat de verzoekende partij gedwongen wordt om thans het grondgebied te verlaten.

Elke verplaatsing dient te worden vermeden. Bovendien zijn de grenzen gesloten en zijn de mogelijkheden om het grondgebied te verlaten bijzonder beperkt op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling (waaronder de gezondheidstoestand) wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 3 van het EVRM luidt bovendien als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, aangezien op geen enkele wijze met de gevolgen van de heersende coronacrisis werd rekening gehouden door verweerder.

3. Ondergeschiedt, in de mate dat verweerder alsnog met bovenvermelde elementen zou hebben rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat minstens de formele motiveringsplichting wordt geschonden.

Met de huidige federale maatregelen ter bestrijding van het coronavirus en de onmogelijkheid voor de verzoekende partij om het grondgebied te verlaten werd op geen enkele manier rekening gehouden door verweerder. Geen enkel motief werd hiertoe opgenomen in de bestreden beslissing. Het enige waarmee de gemachtigde rekening schijnt te houden is het gegeven dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum. Over de gevolgen van de coronacrisis wordt met geen woord gerept, terwijl dit een onmiddellijke impact heeft op de terugkeerverplichting (zoals hierboven uiteengezet).

De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet."

3.2.1. Waar de verzoeker opnieuw de schending aanvoert van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991, kan worden verwezen naar wat hoger onder punt 3.1.2. werd uiteengezet.

3.2.2. De verzoeker voert de schending van artikel 8 van het EVRM aan, maar laat na om deze met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen: "een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij artikel 8 van het EVRM door de bestreden beslissing geschonden acht.

Het tweede middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

3.2.3. Waar de verzoeker opnieuw de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan in eerste instantie worden verwezen naar wat hoger onder punt 3.1.3. wordt uiteengezet.

In de mate dat de verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing geen motivering voorziet over de maatregelen genomen ter bestrijding van het coronavirus, wordt benadrukt dat artikel 3 van het EVRM geen bijkomende motiveringsplicht oplegt (cf. RvS 20 juni 2017, nr. 238.570).

Daarnaast houdt de formele motiveringsplicht enkel een positieve motiveringsplicht in, dit wil zeggen dat de gemachtigde de juridische en feitelijke overwegingen moet weergeven die de genomen beslissing(en) rechtvaardigen. Uit de bestreden akte zelf moet niet blijken dat met alle mogelijke omstandigheden rekening werd gehouden.

De kritiek dat er geen rekening werd gehouden met de gevolgen van het coronavirus, houdt geen verband met de formele motiveringsplicht en zal derhalve worden onderzocht in het kader van de tevens aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, is niet aangetoond.

3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 9 november 2017, nr. 239.826; RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat een specifieke zorgvuldigheidsplicht bevat.

De verzoeker benadrukt dat de bestreden beslissing ook een terugkeerverplichting oplegt. Hij wijst op de gevolgen van de heersende crisis ingevolge het coronavirus. Het is onverenigbaar met de federale maatregelen tegen het coronavirus, met de menselijke waardigheid en met het algemeen belang, in het bijzonder de volksgezondheid, om gedwongen te worden het grondgebied te verlaten. De verzoeker benadrukt dat de grenzen zijn gesloten en de mogelijkheden om het grondgebied te verlaten bijzonder beperkt zijn. Nu op geen enkele wijze rekening werd gehouden met de gevolgen van de heersende coronacrisis, schendt de bestreden beslissing artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM, aldus de verzoeker.

Er wordt vooreerst opgemerkt dat de bestreden beslissing inderdaad een terugkeerverplichting inhoudt, maar geen terugleidingsbeslissing bevat en dat verzoeker niet wordt vastgehouden met het oog op terugleiding naar de grens. Daarnaast wordt herhaald dat de maatregelen in verband met de coronacrisis die in België gelden, tijdelijk zijn. Deze tijdelijke maatregelen doen geen afbreuk aan het feit dat aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten moest worden afgegeven omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. De Raad merkt op dat, indien de verwerende partij op een bepaald ogenblik overgaat tot de gedwongen uitvoering van huidig bestreden bevel, zij alle mogelijke voorzorgsmaatregelen in acht zal moeten nemen. Het feit dat er momenteel wereldwijd specifieke maatregelen gelden voor de volksgezondheid ter bestrijding van de verspreiding van het coronavirus, brengt niet mee dat de bestreden beslissing daardoor onwettig zou zijn.

Zelfs indien de verzoeker zou aantonen dat hij omwille van de covid-19-pandemie onmogelijk gevolg kon geven aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dan nog stond en staat het hem vrij om een verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek aan te vragen met toepassing van artikel 74/14, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, dat luidt: *“Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn”*.

De verzoeker toont niet op concrete wijze aan dat de verweerder, door “op geen enkele wijze met de gevolgen van de heersende coronacrisis” rekening te houden in de bestreden beslissing, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zou miskend hebben. Hierboven werd reeds gesteld dat dit artikel voorschrijft dat bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening wordt gehouden met het hoger belang van

het kind, het gezins- en familieleven en de concrete gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij door het covid-19-virus besmet is of symptomen heeft en een medische behandeling nodig zou hebben. De verzoeker laat ook na om aan te tonen dat hij een risicopatiënt zou zijn. Bovendien is het risico op besmetting louter hypothetisch en is het eigen aan een pandemie dat er wereldwijd een risico is op een besmetting. De verzoeker toont niet aan dat er in zijn land van herkomst een aanzienlijk groter risico is op een besmetting dan dat dit in België het geval is.

Het is dan ook niet aangetoond dat de gemachtigde onzorgvuldig of in strijd met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet handelde door de verzoeker het bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

3.2.5. Voorts wordt herhaald dat artikel 3 van het EVRM vereist dat de verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat de verzoeker in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming, verleend via artikel 3 van het EVRM omwille van medische situaties, vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. De verzoeker beperkt zich echter tot een bijzonder algemene verwijzing naar de coronacrisis. Dit volstaat uiteraard niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

De verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij door het virus besmet is of symptomen heeft en een medische behandeling nodig heeft. Bovendien is het risico op besmetting louter hypothetisch. De verzoeker laat ook na om aan te tonen dat hij een risicopatiënt zou zijn. De loutere, overigens hypothetische, vrees om besmet te worden met het covid-19-virus, is onvoldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

3.2.6. Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE